

[Statsministeren.]

plan hører altså med i forligsbilledet, og den hører efter min mening til de positive sider.

Jeg har allerede strejft boligforliget. Jeg synes nok, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen tog lidt rigeligt forskud på den debat, vi skal have om det. Det er dog først i morgen, boligministeren vil komme med sin redegørelse, og først derefter følger debatten. Men det er vel nødvendigt også for mig at sige en lille smule om det. I den tale, jeg holdt i fjernsynet nytårsdag, tillod jeg mig at opridse nogle principper for den fremtidige boligordning. Jeg sagde, at der skal bygges et stort antal nye boliger, og at dette byggeri ikke må sættes i stå på grund af kreditrationering eller høj rente. Jeg sagde, at prisen på de nye boliger ikke må være højere, end at almindelige mennesker kan få råd til at bo i dem; det gælder unge, som stifter hjem, det gælder familier med børn. Jeg sagde, at så længe udbuddet af boliger ikke er stort nok til, at den boligsøgende har noget at vælge imellem og kan vælge imellem en gammel eller en ny lejlighed efter sit personlige ønske, så længe må loven om beskyttelse af lejerne mod opsigelse og udnyttelse fortsat bevares. Det var de principper, jeg lagde op, og jeg synes dog, det skal føjes til, når man har hørt hr. Aksel Larsens fremstilling, at alle disse 3 principper er opfyldt ved det boligforlig, der er blevet indgået.

Jeg synes, det er væsentligt, at normaliseringen af lejen skal foregå gradvis, så ingen behøver at komme i vanskeligheder, og på grundlag af en vurdering, så ingen kommer til at betale mere for sin lejlighed, end den er værd. Så kan man tilføje, at denne vurdering vil volde praktiske vanskeligheder, som hr. Niels Westerby sagde det; det tror jeg er rigtigt, men det er væsentligt, at den er med. Det er væsentligt for os, at en betydelig del af lejestigningen i den ældre boligmasse bindes for en lang årrække til fordel for byggeriet. Og endelig, at der dels sikres det sociale byggeri en fast finansieringsbasis, der er 3 pct. billigere end den, man har i dag, samt at der udbetales sociale huslejetilskud, som giver folk med små indtægter og folk med mange børn råd til at bo i en ordentlig bolig, noget, vi mener er nært sammen-

knyttet med en samfundspolitik på det bolig-mæssige område. Alt dette er opfyldt ved det indgående boligforlig; det vil fremgå af boligministerens redegørelse her i tinget i morgen.

Jeg skal ikke forsøge at drage for vidtgående konklusioner af det, der er sket. Jeg håber, at de 3 forlig skal blive indledningen til en periode, hvor samarbejdet i højere grad end hidtil vil præge vort politiske liv. Og selve gennemførelsen af forligene kræver endnu et stykke arbejde, vil tage nogen tid og vil i den periode klart forudsætte et samarbejde mellem de partier, der i firkanter eller trekkanter har indgået forligene.

Det er blevet sagt fra denne talerstol i dag, at det for venstre spillede en rolle, at dette parti ved at indgå på en forhandling vandt indflydelse. Jeg synes, det må bekræftes, at det svarer til kendsgerningerne. Det er en sandhed, jeg ofte har peget på, at oppositionspartierne vinder deres indflydelse på lovgivningen i samme grad, som de ved at forhandle med regeringen går med til at tage et medansvar for de trufne ordninger. Om venstres holdning under de nu afsluttede forhandlinger sagde hr. Henry Christensen, at venstres samarbejdsvilje måtte være reel og ikke på skrømt. Det er naturligvis rigtigt sagt, og venstre har efterlevet dette. Men dette indlysende princip, at en samarbejdsvilje må være reel og ikke på skrømt, bør i virkeligheden omfatte alle partier, som tager del i det samarbejdende folkestyre. Jeg håber, det er denne reelle samarbejdsvilje, vi nu ser tone frem. Jeg håber, at den er tonet frem for at blive her, og at den også på længere sigt vil gøre vort parlamentariske system funktionsdygtigt.

Lad mig slutte med at sige, at det af det ærede medlem hr. Rimstad stillede forslag om overgang til næste sag på dagsordenen ikke kan modtages af regeringen.

Finansministeren (Henry Grünbaum): Jeg er naturligvis helt klar over, at den interesse, der er om mødet her i dag, ikke så meget skyldes de 400 mill. kr., og det er da også let at forstå, da det jo ikke er noget stort beløb; det er fortrinsvis interessen for den politiske side af sagen, der samler os i dag.